

1905-01-22

AFSENDER

Thorvald Balslev

MODTAGER

Laura Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

F.C. Sibbern: Efterladte Breve af
Gabrielis (1826) er en af de tidligste
danske romaner i den genre, der
senere blev kendt som
"kærlighedsromanen" eller
"brevsromanen".

Et hoc meminisse iuvabit er et citat fra
Vergils Æneiden, og det betyder:
"Måske vil det en dag være en glæde
at huske disse ting" eller "Måske vil
det behage at huske disse ting
engang".

Atlantehavet: Laura Warberg var i
USA for at besøge sine to døtre, som
var gift og bosiddende der.
Eva Balslevs forældre og søstre
kendes ikke.

Afsendersted:

Nørhaa

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):

Stednavnet er skrevet øverst s. 1

Omtalte personer:

Eva Balslev

Lars Christian Balslev

Laura Balslev

Rasmus Balslev

Vibeke Balslev

Louise Brønsted

Otto Emil Paludan

Kamma Rahbek

Erik Schaffalitzky de Muckadell

Albrecht Warberg

Andreas Warberg

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB3848

Trykt udgave:
Nej

Proveniens:
Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Louise Brønsted

DOKUMENTINDHOLD

Det var godt, at Laura Warberg slap levende over Atlanterhavet.

Andreas Warberg er blevet en stor voksen mand. Thorvald Balslev husker ham som barn.

Den gamle greve er død. Alting forandrer sig. Thorvald Balslev savner sin far - især nu hvoir han ligesom faderen er blevet præst.

Evas mor er død, og det er et stort tab.

Vibeke er fire år. Hun er tynd og har problemer med maven. Eva og Vibeke er på besøg hos Evas far i Roskilde, og Thorvald skal mødes med dem hos Lars Christian/Laders Balslev.

Eva er lidt ensom i Vestjylland. Det er i øvrigt koldt og blæsende.

TRANSSKRIFTION

Nørhaa 22-1-05.

Kære Tante Laura! Hvis vi levede i salig Gabrielis' og Kamma Rahbeks Dage, saa vilde jeg som Overskrift i Stedet for den nuværende, som jo ingen Verdens Ting betyder og altid virker saa underlig fremmed paa mig, formodentlig have skrevet saadant noget som: Kære moderlige Veninde! for det vilde i Virkeligheden langt bedre udtrykke de Følelser, hvormed jeg læser dine Breve og svarer igen. Men naar jeg nu skriver det vedtagne - for Himlen bevare os da fra at være sentimentale - saa kan du jo underforstaa det, jeg mener og selv underforstaar. Hvis du da vil.

Ja saa mange Tak for dit lange Brev med god Besked om næsten alt, dog ikke synderligt om dig selv, andet end at det giver Indtryk af, at du har haft det og har det fremdeles godt; og jeg haaber, det Indtryk maa være rigtigt - naturligvis regner jeg ikke med Atlanterhavet, men forresten er du vel saa sjæleglad over at være sluppen over det baade frem og tilbage, at det efterhaanden bliver til et helt lyst Minde. Et hoc meminisse iuvabit, siger Latinerne, og hvis Lugge, om Forladelse: Fru Brønsted, ikke har glemt al sin Latin, saa kan hun jo oversætte det. Det har glædet mig saadan at høre, at I har det godt allesammen, ikke mindst at høre ["at høre" indsat over linjen] om din Søn med de 160 Pund; han maa være bleven en ordentlig Prygl, det er pudsigt at tænke paa, hvad for en bitte Knægt han var, da jeg saa ham første Gang, for 12 Aar siden. Det glæder mig fremdeles at høre om Paludan, som tidt har været i mine Tanker, baade for hans egen og for jeres Skyld. Nu er den gamle Greve jo død - ja du man behøver ikke at blive ret gammel for at se store og mærkelige Forandringer i sin egen og sine Venners Tilværelse. Og underligt nok, men saadan er det da for mig, Savnet bliver ikke mindre med Aarene, meget snarere dybere; saadan fEks. ang. Tarup og navnlig Far. Nu er det 8 Aar,

siden han døde, og det er ganske sikkert, at jeg nu savner ham mere og føler Tabet mere end i Begyndelsen. Noget skyldes det naturligvis det, at jeg er bleven Præst og baade selv gjerne vilde tale med ham om mange Ting og vèd, at det vilde have været ham en stor Glæde at tale med mig og tage Del i mine Oplevelser. Det vil formodentlig gaa Andreas lige saadan overfor hans Far; der var jo over begge de to Mænd en saa ualmindelig Sjælekraft, som gør det saa levende for èn, hvordan de vilde tage Del i vores Tænken og Handlen. Men vi maa jo være taknemmelige for, hvad vi har haft og endnu har.

Det Tab, vi led ifjor og lider under endnu og som bliver svært at forvinde, det at Evas Mor døde, det har igrunden ogsaa, tror jeg, bidraget til at understrege Tabet af Far endnu mer for mig. Hun var et ganske ualmindeligt Menneske, et af dem, man ikke let glemmer, selv efter løse Bekendtskab, og jeg lærte hende jo ret nøje at kende. Hun var et Adelsmenneske i bedste Forstand. Det var ogsaa et stort Tab for vores lille Pige, som jo var Mormors Øjsten, men hun føler det jo ikke saadan. Vi har ellers i det hele taget haft det saa nogenlunde, lidt er der jo gjerne i Vejen med den ene eller den anden af os, men det har da ikke været noget større. Vibeke er nu 4 Aar gammel og ikke saa lille endda, bare saa tynd, saa tynd, men hendes Forældre er da heller ikke saa synderlig tykke. Naar hun bare er rask, men hun har noget Tarmkatarrh, som det er svært at komme af med. Hun er en sød og god lille en og et gevaldigt Livstykke; forkælet bliver hun naturligvis, navnlig af sine mange Mostre, saa jeg maa jo desværre undertiden optræde som den strænge Fader, slet ikke nogen særlig taknemmelig Rolle. For Tiden er hun unddraget min pædagogiske Indflydelse, idet jeg nu i snart to Uger har været ganske ene. Eva og Vibeke har været og er endnu i Roskilde, hvortil Hjemmet jo er flyttet, som du maaske vèd, efter at Evas Far er bleven Herredsfoged i Lejre Herred. Det har været en ret drøj Tid, denne Ensomhedsperiode, men heldigvis har jeg haft Arbejde til op over begge Øren, og endnu mere heldigvis er den nu forhaabentlig snart forbi; paa Onsdag agter jeg mig til [ulæseligt ord] at se til Laders, som jeg ikke har set i snart 2 Aar, og dør skal saa Eva og Vibeke støde til mig. Paa Lørdag rejser vi saa hjem, og saa glæder jeg mig i Haabet om en længere rolig Periode. Nu har vi ikke været alene, saa at sige da, siden Juni Maaned ifjor. Vort ellers rolige Levned forstyrres forresten en Del af mig selv, idet jeg er noget "udsvævende", som de siger paa Fyn og forresten ogsaa her i Vestjylland, altsaa jeg er temmelig meget paa Farten til Foredrag og sligt, det er jo ikke saa synderlig morsomt, navnlig ikke for dem, der skal sidde hjemme og kukkelure imens. Ellers er det saamænd Synd at sige, at vi lever selskabeligt, vi omgaas saa at sige

ingen, og det er jo mere Synd for Eva end for mig, der jo har mit Arbejde, som jeg kan gøre saa meget ud af, som jeg vil, og egentlig aldrig kan gøre nok. Det kan blive lidt ensomt for Eva, og jeg kunde nok unde hende at være paa en Egn, hvor der var lidt flere, vi kunde dele Interesser med, og navnlig nogen lidt nærmere. Men det er jo nu engang her, vi har vort Arbejde, og saa har vi jo da vort Hjem. Saadan en lille sjov Præstegaard har du saamænd aldrig set, den er ikke anlagt for store Selskaber, men til daglig er den meget hyggelig. Nogen Mennesker kan vi da ogsaa have: forleden havde vi 34 Piger paa engang i to Stuer, det var da meget hæderligt, men de maatte da ogsaa drikke Kaffe i 3 Hold, hvilket nu ikke blot var Pladsens, men ogsaa Koppernes Skyld.

Vi har en haard Kulde heroppe i denne Tid, men i de sidste Dage har det da ikke blæst synderlig. Du kan ellers tro, det kan vifte godt heroppe, naar Vestenvinden rigtig tager fat. For en 14 Dages Tid siden havde den pisket Havet helt op over den brede Forstrand og højt op paa Klitterne, saa de var bleven revne helt i Stykker; det skal der ellers noget til! Men efter saadan en Tur, naar det er bleven nogenlunde stille, saa kan jeg ogsaa sidde inde i Stuen og høre Havet brøle i en lille Mils Afstand med lige saa stærk en Lyd, som naar der kører en Vogn forbi ude paa Landevejen. Omtrent da, byder min Sandhedskærlighed mig at tilføje.

Nu maa du hilse alle, som bryder sig om en Hilsen fra mig, saavel paa denne som paa hin Side det fæle Atlanterhav, som jeg formodentlig aldrig kommer til at gøre personligt Bekendtskab med. Og saa en kærlig Hilsen til dig selv og Tak, fordi du bliver ved at tænke paa mig og skrive til mig. Hils ogsaa Mor og dem derude, hvis du faar dem at se i en nogenlunde nær Fremtid. Og glædeligt Nytaar til jer alle.

Din hengivne

Thorvald Balslev.

Norham 22-1-05.

Kære Tante Laura! Her vi lever i Salig Gabrielis
og Kammer Rabbens Dag, som var jeg som Dueskrift
i Skedet for den nuværende, som jo ingen Ordens Ring
beligder og allis virker saa uendelig fremmed paa mig,
fornodentlig har skrevet saadant noget som: Kære
uodelige Veninde! for det er i Virkeligheden langt
bedre at skrive de Følelser, hvormed jeg læser dine Breve
og svarer igen. Men naar jeg nu skriver det udelagte
- for Minnen bevare os da for at være sentimentale -
saa kan du jo underforstå det, jeg mener og selv
underforstås. Vi da da vi.

Ja saa manges Tak for dit lange Brev med god
Besked om næsten alt, dog ikke agtende om dig selv,
andet end at det giver Indtryk af, at du har haft det
og har det fremdeles godt; og jeg tænker, det Indtryk
man var rigtig - naturligvis regner jeg ikke med Atlaender
havet, men forresten er du nu saa oplyst over at være
sluppen over det bade frem og tilbage, at det efterhaan
den bliver til et helt lyst Minde. Et hæs menigende jeg
vakt, siger Lægen, og hvis Lægen, en Forladde. En
Brønsted, ikke har glemt at den Læge, saa kan han jo
oversætte det. Det har glædet mig saadan at høre, at I
har det godt allesammen, ikke mindst ^{at høre} om din Søn
med de 160 W, han nu var bleven en ordentlig Pige,
det er pudsigt at tænke paa, hvad for en lille Kugle
han var, da jeg saa ham første Gang, for 12 Aar siden.
Det glæder mig fremdeles at høre om Valdemar, som
tilt har været i min Tanker, borte for hans egen og
for jeres Skyld. Vi er den gamle Greve jo død - ja det,
man behøver ikke at blive ret gammel for at de store
uodelige Forandringer i sin egen og sine Venis Alvor.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

B63848

det er jo nu engang her, vi har været kleejdet, og saa
har vi jo da været Hjem. Saa dan en lille spids Riste.
gaard her du saumand alene, og den er ikke alene
for store Selskaber, men til daglig er den meget hyggelig.
Nogen Mennesker kan vi dog ogsaa have: forleden kunde
vi 34 Piger paa engang i to Stuer, det var da meget kost-
ligt, men de maatte da ogsaa drikke Kaffe i 3 Rold,
hvisket nu ikke blot var Pladsens, men ogsaa Kog-
pens Skyld.

Vi har en haard Kilde hvope i denne Tid, men i de
sidste Dage har det da ikke blot opstillet. De kan
eller tro, det kan rifts godt hvope, naar Vesten
den rifts tager fat. For en 14 Dage Tid siden havde
den pisket Havet helt op over den borte Forstrand og
højt op paa Klithorn, saa de var allevegne rundt helt
i Skyer. Det var der ellers noget til. Men efter saa
dan en Tid, naar det er blændende regnfuldt, saa
kan jeg ogsaa sidde ind i Stuen og høre Havet brøle
i en lille Afstand med lige saa stærk en Lyd,
som naar der er en Dage forbi uden paa Landevej.
en. Ombrent du, byder min Sandhedskæde mig at tilføje.

Nu naar du ikke alle, som byder sig an en Kilen
for mig, saavel paa denne som paa hin Tid det
fale Atlantiske, som jeg formodentlig alene kommer
til at gøre personligt Bekendtskab med. Og saa en
kødel Kilen til dig selv og tak, fordi du skriver over
at tænke paa mig og drive til mig. Kils ogsaa
for og den der, hvis du far dem at se i en
nøjagtig nok Fremtid. Og glædelig Næste til jeg
alle.

Din hengivne
Thormod Balder.